

KATOLIŠKI GLAS

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE: RIVA PIAZZUTTA, 18 34170 GORIZIA - TELEFONO 0481 - 533177 - DIRETTORE RESPONSABILE: MONS. MOČNIK FRANCESCO - REGISTR. TRIBUNALE DI GORIZIA N. 5 DEL 28 - 01 - 1949 - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE - GRUPPO II/70% AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE P. T. DI GORIZIA	UREDNIŠTVO IN UPRAVA:	Riva Piazzutta, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481 - 533177 - Telefax 533177 Poštni t/rn 11234499
TASSA RISCOSSA	ITALY		Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trieste - Trst - Tel. 040 - 414646	

Mir ljudem...

Po prvi svetovni vojni so nekatere države, med temi tudi Italija, slavile vstop v vojno kot državni praznik. Na to spominjajo v naši državi ulice »Via XXIV maggio« po številnih mestih. Letos 1. septembra ob 50-letnici začetka druge svetovne vojne ni nikomur prišlo na misel, da proslavlja ta tragični dan. Druga svetovna vojna je bila namreč tragična za vse, za premagance, kakor za zmagovalce. Teh slednjih pravzaprav ni bilo, saj so vsi ob koncu lečili svoje materialne in moralne rane, ki še vedno niso zaceljene. Zato je bil ta spomin za vse grenak in je pri vseh zbujal le eno željo: Mir, mir. Nikoli več vojne!

PRVO PAPEŽEVO PISMO

Ta grenak spomin je pred 1. septembrom obudil sv. oče z dvema apostolskima pismoma, eno datirano 26. avgusta in naslovljeno na poljske škofo, drugo datirano 27. avgusta je pa namenjeno »vsem ljudem dobre volje«. V prvem pismu papež govori zlasti Poljakom. Obuja spomin na hude čase, ki jih je Poljska morala prenesti pod obema okupatorjema, pod nacisti in pod Sovjeti. Zastavlja si vprašanje, ali je potrebno o tem govoriti. »Petdeset let je minilo od začetka druge svetovne vojne in generacija, ki jo je doživela, še živi. Toda zrastle sta dve novi generaciji, za katere je ta vojna samo zgodovinski dogodek. Potrebno je skrbeti, da tisti tragični dogodek ne neha biti opozorilo.« Navaja med drugim misel Pavla VI.: »Zadovoljna in cvetoča Poljska je v interesu miru in sodelovanja med narodi Evrope.« Potem ko omeni, kako sta si Nemčija in Sovjetska zveza družno razdelili poljsko republiko, doda: »Potrebno je ustvariti tak sistem, da nobeden ne bo mogel ne gospodarsko ne vojaško uničiti drug narod in mu odvzeti pravice.« Na koncu poziva vse k molitvi.

DRUGO PISMO

V drugem pismu papež najprej omenja začetek druge svetovne vojne in njene žrtve: 55 milijonov mrtvih. Potem se ustavi ob pobudah sv. stolice za lajšanje trpljenja med zadnjo vojno in njenih pobudah za mir. Nato omenja strahote te vojne katerim je bil sam priča v Krakovu. »Med vsemi barbarstvi in nečloveškim postopanjem pa je eno, ki ostane vedno sramota za vse človeštvo: načrtovano barbarstvo zoper judovsko ljudstvo.. Ob tej žalostni obletnici znova apeliram na vse ljudi in jih vabim, naj premagajo predsodke in se borijo zoper vse vrste rasizma, priznavajoč v vsakem človeku njegovo dostojanstvo osebe.«

Opozori na teorijo nacizma, ki se je postavil na mesto vere in doda: »Koncu koncev nacistično poganstvo in marksistični dogmatizem imata skupno dejstvo: oba sta totalitarni ideologiji s težnjo postati nadomestek vere.«

V nadaljevanju znova opozarja, da je za mir potrebno spoštovati pravice narodov in pospeševati razorožitev. Mlade ljudi je potrebno vzgajati k solidarnosti. Posebej opozarja katoličane v Evropi. Tako nacizem kot marksizem sta zrasla v krščanski Evropi. Kako to? Izprašajmo si vest, kako smo oznanjali evangelij. Pustili smo, da so propadle človeške vrednote. »Moderni človek, na žalost, misli, živi in dela, kot bi Boga ne bilo. Zato smo v enaki nevarnosti kot prej: človek izročen v roke človeku.« Saj človek brez vere, brez Boga ima nad sabo le sočloveka, ki mu komandira, pa naj živi v demokraciji ali v diktaturi.

MOLITEV ZA MIR

V pismu poljskim škofom je sv. oče zapisal: »Združeni v molitvi na ta dan (1. septembra), ki nas spominja na začetek strašnih uničenj drugе svetovne vojne, bomo znova premišljevali svetopisemske besede: »Glejte, jaz delam vse novo« (Raz 21). Prvi september je bil namreč tudi dan molitve za mir. Podobno

kot že v Assisiju so se v Varšavi zbrali zastopniki 143 verskih skupnosti celega sveta, da molijo za mir. Prišli so kardinali, protestantski pastirji, budistični menihi, pravoslavni škofje, muslimanski hodže in še in še. Zbrali so se na trgu pred varšavskim gradom, kjer je visel velik transparent z napisom v angleščini: »Nikoli več vojne«. Na zborovanju so spregovorili kardinal Glemp, kardinal Etcheagaray, budistični menih Yamada, starček 94 let. Na velikem platnu se je prikazala oseba sv. očeta, ki je, povezan po televiziji pozdravil in spregovoril udeležencem.

Po govorih na trgu so se zastopniki verstev zbrali po posameznih cerkvah in dvoranih, da so vsak po svoje molili za mir.

Isti dan je bilo slavlje tudi v Gdansk, kjer je 1. septembra 1939 zgodaj zjutraj nemška ladja začela bombardirati mesto in se je tako začela svetovna tragedija. Tam je govoril tudi general Jaruzelski, ki je prvič v zgodovini obsodil v isti sapi nacistične lagerje in stalinistične gulage. Jaruzelski je poudaril: »Mir je treba vedno znova graditi.« Da, mir je v krhki posodi, ki se lahko vsak čas razbije, če so voditelji narodov nerodni ali oblastiljivi. Zaradi tega je treba najprej ljudstvo in posebno mlade vzgajati za mir, za mirno sožitje in prijateljsko sodelovanje tudi z drugače mislečimi. Nad vsem tem pa tudi moliti: »Jagnje božje, podari nam mir.« K.H.

Slovenska mladina išče resnico

(Naši razgledi, 25.8.1989, iz članka Zdenka Roterja: Vzorec brez vrednosti).

»Ko sem se letošnjega junija srečal z večjo skupino dolenjskih srednješolcev na "zgodovinski uri" o medvojnem dogajanju v Sloveniji, so mi, brez dlake na jeziku, postavili tudi naslednja vprašanja: ali so kakšne razlike med hudodelstvi in ubijalstvom civilnega prebivalstva s strani partizanskih skupin in posameznikov ter enakimi početji belogardistov in domobrancev, hudodelstvo je pač hudodelstvo; s čim lahko utemeljite poboj slovenskih domobrancev v Kočevskem Rogu že po koncu vojne; ali je bila res cena za vrnjene domobrnce iz Koroške odstop od zahtev po priključitvi te dežele Jugoslaviji; ali je mogoče šteti pristanek slovenske delegacije na sklepe drugega zasedanja AVNOJ-a leta 1943 za legalnega in legitimnega; kako razumete in prenašate soodgovornost celotne partizanske generacije za kataklizmični položaj, v katerem se nahaja ta trenutek Slovenija v Jugoslaviji in jugoslovanska skupnost v celoti? - Pomembno je dejstvo, da mlade generacije vprašujejo neposredno, da pri tem nimajo prav nikakršnega "spoštovanja" do doslej bolj ali manj nedotakljivih tem in da vprašujejo kljub temu, da "šolska" zgodovina terja od njih drugačne poglede. Še več. Primer, ki ga navajam, pa tudi druge javno objavljene zahteve po pojasnitvi preteklosti (Slovenska kmečka zveza in preganjanje kmetov po letu 1945, alternativna politična scena in pobude za razjasnitev vseh političnih procesov v novi Jugoslaviji, cerkvena publicistika in preganjanje Cerkve in duhovnikov vsaj dvajset povojnih let, splošne zahteve po pojasnitvi političnih in partijskih obračunov v sedemdesetih letih, itn.) navajajo k sklepu, da je zaradi molka in ponarjanja preteklega, vprašljiva vedno bolj celota dogajanj in ne samo posameznosti.«

Jubilej škofa Janeza Jenka

Letos poteče 25 let, kar je prejel škofovsko posvečenje nekdanji koprski škof Janez Jenko. Slovensko praznovanje visokega jubileja bo v nedeljo, 10. septembra, ob 16. uri v Logu pri Vipavi. Verjetno bodo prisotni vsi slovenski škofje in tudi nekateri iz sosednjih škofij.

Krščanska demokracija se išče

Poletje je v Italiji že običajno ne samo obdobje počitka in miru in javnem življenju, ampak tudi obdobje kriz in vročih debat v političnem okviru. Vročina je torej tako meteorološka kot politična... In prav ob koncu avgusta je prišlo do pomembne razprave v stranki Krščanske demokracije, na njenem vsedržavnem svetu. Že dalj časa je v stranki relativne večine vrel, posebej po sestavi nove Andreottijeve vlade. Prejšnji voditelj DC De Mita je komaj prebolel pomladni padec z mesta političnega tajnika svoje stranke, ko je moral nedavno požreti še trpko izgubo predsedništva vlade. Ostal je le predsednik vsedržavnega sveta svoje stranke, ki pa je bolj predstavniškega kot političnega pomena.

Jasno je, da ostaja v italijanski večinski stranki še vedno močna vloga notranjih struj. To prihaja znotraj DC prav gotovo še bolj do izraza kot v drugih velikih ali manj velikih strankah. V DC so struje še danes vodilne in to kljub

vedno zatrevani enotnosti, kar je prišlo do izraza tudi na zadnjem zasedanju vsedržavnega sveta. Posamezne struje stalno sklicujejo svoje seminarje, ki zlasti ob koncu poletja in v začetku jeseni kar mrgolijo po znanih letoviških središčih — od Saint Vincenta do Lavaroneja in Gradeža, kjer njih voditelji skušajo uveljaviti svoje pozicije in si tako v stranki priboriti čim več ugleda in moči. To so bili večeraj Donat Cattin, to sta recimo danes Gorla ali Martinazzoli, da omenimo le vidnejše predstavnike stranke.

ZASEDANJE V RIMU

Veliko je bilo pričakovanje za potek demokrščanskega zasedanja, ki je bilo v palači Sturzo v Rimu, zlasti zaradi napovedanih kritik s strani De Mite na sestavo nove vlade oz. novi kurz v sami DC. Zasedanje tega širšega strankinega organa je trajalo dva dni in na njem je prišlo ob koncu do formalne potrditve strankine enotnosti. Predsednik De Mita

RAZNE NOVICE

»Proizvodnja sovražnikov«

(Naši razgledi, 9.6.1989, iz članka Zdenka Roterja: Od zaznamovanja do osamitve)

»Avantgardistična monopolna politična stranka v samem načelu potrebuje "proizvodnjo sovražnikov". Iz naše povojne politične zgodovine bolj ali manj natančno vemo, kako se je to dogajalo v različnih obdobjih do Titove smrti. Najprej različne vrste protirevolucionarji: bivši belogardisti, četniki, ustaši, ostanki meščanskih strank, potem pa nacionalisti, unitaristi, separatisti, pa liberalci, anarho-liberalisti, etatisti, tehnokrati, birokrati, sektaši, dogmatiki, pa spet rankovčevci, informbirojevci, klerikalci, kleronacionalisti in tako naprej in nazaj po različnih vrstnih redih so bili uradno obdolženi za gospodarske in druge neuspehe v državi in tako logično zasedali mesto grešnega kozla. In prav zanimivo je pri tem, da so bile uradne kampanje zaznamovanja ljudi in skupin kot »krivce« in zato njihove psihološke in politične osamitve na kongresih spremljane z aplavzi, s skan-

diranjem voditeljem in množičnim odo-bravanjem.

Milošević in njegova skupina so potemtakem le prevzeli in uporabili že preizkušen mehanizem monopolnega političnega vladanja, pri čemer so imeli in še imajo na voljo pravo bogastvo domačih izkušenj pa tudi drugih vključno s stalinsko metodo vzpostavljanja enotnosti po vsej sili, (opomba: podčrtano v izvirniku), o kateri je svoj čas beograjski filozof dr. Andrija Krešić neprekosljivo ugovoril: »Stalinistični teror je neizpodbiten in otipljiv dokaz spreminjanja revolucionarne diktature v diktaturo nad revolucionarji«. Mislim, da dr. F. Bučar kljub briljantnosti svojih analiz premalo upošteva, da so kot "grešni kozli" vse doslej doživeli najhujša nasilja in surovosti vseh vrst prav "bivši" revolucionarji. Pa je treba dodati, da je srbska politična elita spretno vnesla v proizvodnjo sovražnikov in odgovornih za neuspeh komunistične vladavine nekatere novosti. Na spisek "zaznamovanih" so bolj ali manj izrecno uvrščeni kar celi narodi ali etnične skupnosti: od Albancev in Muslimanov do Hrvatov in Slovencev. To kajpada napoveduje naravnost grozljiva razsežja morebitne obračuna, če bi namreč v nadaljevanju prišlo od zaznamovanja do politične osamitve, kakor zdaj pravijo politični konfinaciji.«

— ko

Krekovi shodi

Občestvo izobražencev iz Kranja organizira v nedeljo, 17. septembra, ob 15. uri na Sv. Joštu nad Kranjem drugi Krekov shod.

Ob 15. uri v cerkvi na Sv. Joštu slovenska sv. maša, ki jo bo vodil arhidiakon Melhior Golob. Pri bogoslužju bo pel cerkveni mešani zbor Kranj-Smartin.

Ob 16. uri bo svečana akademija s slavnostnim govornikom dr. Janezom Juhantom. Sledi priložnostni program izbranih tekstov. Pel bo moški oktet Franc Plevel.

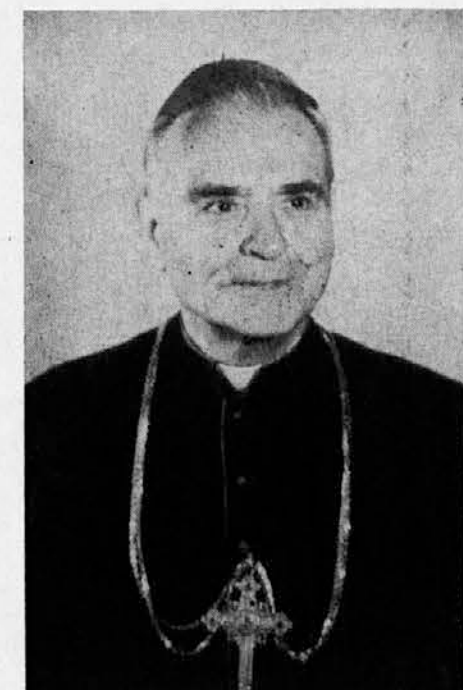
Občestvo izobražencev iz Kranja

Slovenski pozdrav neuvrščeni

Ljubljanska televizija je v ponedeljek, 4. septembra, pri večernem dnevniku pri-nasla poročilo o otvoritvi zborovanja neuvrščeni v Beogradu. Med prvimi je zbrane pozdravil predsednik Jugoslavije Janez Drnovšek. Presenetil je njegov pozdrav: govoril je v slovenščini. Očitno se je poslužil ustavnega določila, da je tudi slovenščina v Jugoslaviji uradni jezik. Za prisotne pa je tako in tako poskrbljeno za istočasno prevajanje v jezike prisotnih državljanov.

Se vedno kriza na deželi

Kriza na deželi še vedno ni rešena. Stranke se posvetujejo in posvetujejo, a ne najdejo soglasja. Nova srečanja bodo tudi ta teden. Bo gora rodila miško?

Nadškof Alojzije Turk, ki bo vodil somaševanje na Barban. V tej številki začnemo tudi z objavo njegovih spominov

je sicer v svojem govoru nakazal vrsto problemov, ki jih izraža tudi sama njegova leva struja. Podobne misli je nato pred dnevi iznesel na vsedržavnem Prazniku prijateljstva, ki ga DC vsako leto prireja kot večjo strankino manifestacijo in na njem sodelujejo tudi drugi politični predstavniki. Ta praznik je potekal sedaj v znanem letoviškem središču Montecatini v Toskani. K temu pa se bomo še povrnili.

Med glavnimi pričakovanji v okviru zasedanja DC v Rimu pa je bilo pravzaprav to, ali bo De Mita odstopil z mesta predsednika stranke ali ne. Javna občela so to že več časa prej prikazovala kot neizbežno dejstvo, v kolikor je De Mita po sestavi Andreottijeve vlade sam in s svojo strujo dovolj jasno pokazal svojo politično (in osebno) nevoljo zaradi rešitve vladne krize. S tem v zvezi naj še omenimo, da je na zadnjem zborovanju CL (Comunione e Liberazione) v Rimu prišlo do močnih napadov te integralistične katoliške skupine na prejšnjega predsednika vlade in tajnika DC De Mito, pa tudi na samega predsednika republike Cossigo. Ta je nato ostro zavrnil vsa napolcevanja.

Predsednik Krščanske demokracije je ob koncu rimskega zasedanja res podal ostavko s svojega mesta, a jo je po nekaj urah spet umaknil. To je opravičil z dejstvom, da so ga ostali strankini veljaki, v prvi vrsti tajnik Forlani, uspeli prepričati o škodljivosti podobnega koraka in zagotovili resno sodelovanje v okviru skupnih naporov za izvajanje vladnega programa. Vsekakor pa to še ne pomeni dejanskega umika in borbenosti leve struje, ki ji sedanje vodenje DC prav nič ne uga.

MONTECATINI — PRAZNIK PRIJATELJSTVA

Že samo ime demokrščanske prireditve bi kazalo, da skuša stranka relativne večine narediti vse, da bi v njenem notranjem okviru vladalo predvsem — prijateljstvo. To pa se ne dogaja v nobeni stranki, niti v DC. Prav v njenih vrstah je namreč morda najbolj vidna »enotnost v raznolikosti«, ki jo razodevajo neštetevilne notranje struje, prave strančice v malem.

Praznik v Montecatiniu je spet izzvenel v znanem nasprotujočem si dualizmu De Mita-Forlani. Prvi je odprl festival, tajnik pa ga bo zaključil. De Mita je med drugim dejal, da je sedaj sicer prišlo do notranjega pomirjenja, zlasti po preklicu njegovega odstopa. Vsekakor pa se bo čez par mesecev zopet struja oglašila in zahtevala politično preverjenje v stranki. Boj torej še ni končan...

Med političnimi vprašanji je bilo več govora o odnosu zlasti s socialisti. Demokristjani pri tem zavračajo znane Craxijeve zahteve po »predsedniški republiki« in sploh zahtevajo odločnejše poteze v odnosu do PSI. Naj pri tem le dodamo, da je prav novi socialistični zunanji minister De Michelis (ki je tudi sodeloval na debatnem večeru praznika) prejšnje dni doživel kar hud poliv ob svojem ponesrečenem obisku v Libiji, kjer ga Gedafi ni sploh hotel sprejeti (medtem ko se je prijateljsko sestal s predsednikom sicilske dežele...) Vse to pa bo gotovo imelo tudi svoj vpliv na samo vladno politiko in koalicio. Tudi socialistični podpredsednik vlade Martelli je v nekem intervjuju izrazil zadovoljstvo, da De Mite ni več na vrhu politične in vladne tribune, zaradi česar da je sedaj vladanje možno...

Notranja politika v Italiji ostaja slej ko prej zapletena in včasih težko razumljiva. Zato bi bilo pričakovati, da bi vsaj stranka relativne večine kot je DC bolj težila k notranji enotnosti in se vedno bolj izogibala nevarnih in brezplodnih polemik ali osebnih stališč, ki še nikoli niso prinesla pozitivnih rešitev.

Spectator

V PROTITOKU

Subjektivnost

Na petkovem večeru letošnje Drage, posvečenem ideološkemu boju v manjšinskem prostoru, se je eden od sodelujočih pri okrogli mizi dotaknil tudi problema t.i. subjektivnosti, oz. točneje subjektivnosti kot izvora resnice. V debati v tej zvezi ni prišlo do poglobitve, ker je pogovor — kar je povsem razumljivo — zaneslo bolj v politične vode.

Problem je sicer zgolj filozofski, a prav v današnjem »Corriere della Sera« (4.9.) nas Francesco Alberoni opominja, naj ne precenjujemo »konkretnosti«, se pravi ekonomike, ker da v resnici svetu vlada ideja, tako včeraj, tako danes, tako jutri.

Ali je to res, bi se sicer dalo razpravljati, dejstvo pa je, da je, recimo, možno iz določene ideje izpeljati kar se da stvarne, celo usodne posledice.

Kako se to kaže ob primeru subjektivnosti? Romano Guardini pojem subjektivnosti povezuje s pojmom »osebnosti«. Tako prvi pojem kot drugi sta bila srednjemu veku neznana. Pojem »osebnosti« se uveljavi v moderni dobi (16.-19. stol.) kot posledica novega razumevanja narave, v kateri človek ne vidi več toliko božjega dela, kolikor nekaj prvobitnega, nekakšno samostojno vrednoto ali tudi merilo presojanja: pridevnik »naraven« pomeni tedaj toliko kot »pristen«, »dober«, skratka, tak, kakršen pač mora biti. Tudi človekova osebnost je nekaj naravnega, danega, ki se torej ne sme postaviti pod vprašaj. Posebno »veliko osebnost« je treba razumevati iz nje same, iz njene nepovljivosti. Zanj so moralne norme ne-

kaj navsezadnje relativnega. Ni težko torej razumeti, kako prejšnjo etiko »dobrega« in »resničnega« zamenja etika »pristnosti« in »iskrenosti«.

Ta zasuk, ki ni samo miselni, ampak v dobršni meri pogojuje vsa področja človekovega udejstvovanja v moderni dobi, je neusmiljeno analiziral tudi Jacques Maritain v svojem eseju o J.J. Rousseauju. Rousseau iskrenost zamenjuje z instinktivnostjo: resignira s samim seboj in s svojimi najslabšimi lastnostmi. Ima se za svetnika, njegova svetost pa je v tem, da se ljubi, ne da bi samega sebe postavil v dvom, sebe sicer obtožuje, a si sam podeljuje odvezo. Maritain zaključuje: hinavščina Rousseaujeve iskrenosti je ravno tako globoka kot hinavščina farizejev.

Moderna civilizacija je od 16. stol. dalje utemeljena prav na samoutemeljevanju človeka iz samega sebe. Prav zato je menda vsakemu treznemu kristjanu danes jasno, da krščanski odgovor na omenjeni izziv ne more biti povratek k nekdanjemu »svetemu cesarstvu«. Guardini v tem oziru meni, da bo bodoča vernost kot odgovor na »subjektivnost« nujno vedno bolj živela iz »ubogljivosti«, predvsem iz ubogljivosti Bogu. Prav nič liberalna drža torej, a drža, ki izhaja iz svobode in se prav zato razlikuje od vsakega nasilja.

(Kaj več o nakazani problematiki v knjigah:

— J. Maritain, *Tre riformatori: Lutero, Cartesio, Rousseau*, Brescia 1964.

— R. Guardini, *La fine dell'epoca moderna*, Brescia 1987.)

DUHOVNA MISEL

»Kdo pa je spoznal tvojo voljo, če mu nisi ti dal modrosti...«

(Mdr 9,17)

Kristjani si moramo vse življenje prizadevati za resnično modrost. Ta ni neke vrste znanost, skupek podatkov, niti sad človekovih razmišljanj, računov ali predmet, ki si ga kupimo. Modrost je dar od zgoraj in pripada področju ljubezni, zastojnosti in prijateljstva. Zanj moramo ponižno prositi.

Modar je tisti človek, ki razpozna in sprejema prave življenjske vrednote. Zato bi se moral kristjan večkrat ustaviti in razmisliti: »Na katerih vrednotah gradim svoje življenje?«

Ujeti v sodobni način življenja, ki ni naklonjen razmišljanju, tudi kristjani izgubljamo čut za pravo mero in ne znamo več razlikovati, kaj je bolj in kaj je manj vredno. Zato nam božja beseda z vso pravico sprašuje vest: »Kateri človek more spoznati božji načrt?« (Mdr 9,13).

Resnična modrost nam odkriva smisel življenja — da uresničujemo načrt, ki je večji od nas in je bil zamišljen v naše dobro. Človekovo srce odpira za vse, kar presega minljivost tega sveta (za transcendenco), nas dviga iz sivine in trudnosti vsakdanjika, da lahko z drugačnimi očmi gledamo na dogodke zgodovine.

Za nas kristjane je modrost postala meso in kri v osebi Jezusa Kristusa. V njem je ljubezen dobila svojo dokončno in popolno obliko, ker je »svojim, ki so bili na svetu, skazal ljubezen do konca« (Prim, Jn 13,1).

Jezus nam je praktično pokazal, kako naj živimo prvenstvo ljubezni. Za kristjane ni pomembno koliko naredimo, da hodimo k maši, zmolimo očenaš, prižgemo svečo, slovesno obhajamo zakramente, damo nekaj miloščine, potrpiamo s tistim sosedom (čeprav je to dobro in prav). Veliko važneje je, da si pridobimo čisto določeno življenjsko držo: postati drugi Kristus.

MILAN NEMAC

KRATKE NOVICE

S starim vlakom v Bohinj

Zelezničarski Dopolavoro iz Trsta organizira v sodelovanju z italijansko in jugoslovansko železniško upravo obisk Bohinja. Vožnja bo z vlakom, ki bo sestavljen iz železniških voz, ki so v tržaškem železniškem muzeju. Tudi lokomotiva bo iz preteklih časov na premo. Vlak bo odpeljal s tržaške glavne postaje proti Nabrežini, potem pri Repentabru zapeljal na progo proti Novi Gorici in dalje po Soški dolini. Udeleženci se bodo udeležili ljudskega praznika pri Bohinjskem jezeru ob povratku živine s planin. Vozni listki so na voljo pri železniškem muzeju, Campo Marzio. Izlet bo v nedeljo, 17. septembra.

Molitveni dan za duhovne poklice

V soboto, 9. septembra, bodo v vseh treh slovenskih škofijah molitve za duhovne poklice. Ljubljanska nadškofija ima molitveni dan na Brezjah, mariborska škofija na Ptujski gori in koprška škofija na Sveti gori.

Romanje v Santiago de Compostela

Goriška škofija je organizirala od 13. do 22. avgusta romanje mladih v Santiago de Compostela. Potovanje se je odvijalo z vožnjo in avtobusu in sicer s prvo postojanko v Taizé-ju.

V TAIZE

Ta kraj je v severno-vzhodnem delu Francije v bližini Cluny-ja. Čeprav smo prišli v Taizé že prvi dan našega romanja, smo sodelovali s tamkajšnjo skupnostjo bolj doživeto in občuteno, v pravi občestveni duhu, naslednjega dne. Naj povem, da se življenje v tej skupnosti odvija po določenih pravilih. Dan se začne z jutranjo molitvijo, mašo, pri kateri se poje in moli v različnih jezikih, sledi zajtrk, ki je povsem v skladu s celotnim vzdušjem, nato so srečanja mladih iz vseh krajev. Tamkajšnji patri so zelo prijazni in nekateri govorijo tudi slovensko in to zato, mi je povedal eden izmed njih, ker je veliko mladih iz Slovenije, ki obiščejo ta kraj. To dokazuje tudi dejstvo, da je Pismo iz Taizé-ja natisnjeno tudi v slovenščini poleg drugih jezikov. Reči moram, da življenje v tej skupnosti človeka zelo prevzame in je doživljeno edinstveno, ne samo zame, ampak za večino mladih, ki obišče ta kraj. Naj navedem le opoldansko molitev v tišini, pevske vaje v popoldanskih urah, med katerimi se prelivajo stotine glasov v skupno hvalnico Bogu, pa spet druga srečanja z mladimi iz Afrike, Azije, Južne Amerike in tako naprej. Ponoči pa tišina in češčenje Križa. Žal, smo že proti večeru odšli, da smo si lahko ogledali ostanke Cluny-ješke opatije. V srednjem veku je odigrala ta opatija veliko vlogo na kulturnem in socialnem področju, vrhu tega pa je bila odskočna deska za romanja v Compostelo.

V LURDU

Na dan Marijinega Vnebovzeta smo bili v popoldanskih urah v Lurdu. V ta kraj je prišlo za to priložnost ogromno ljudi iz vseh krajev sveta, še posebno dosti je bilo nas mladih, saj je bil Lurd skoraj obvezna postaja za vse romarje, ki so nameravali v Santiago. Vsi kotički so bili nabito polni in pred votlino se je vila dolga vrsta ljudi. Zelo veliko je bilo tudi bolnikov na vozičkih. Od vsepovsod se je dvigala molitev k Bogu. Žal pa so me motile vse tiste natrpane izložbe in trgovci, ki so ponujali vsemogoče spominke. To me je spomnilo na trgovce v templju in prepričana sem, da bi Jezus tukaj enako ukrepal kot takrat tam.

Naslednjega dne smo prekoračili Pireneje po stari romarski poti. Naj omenim kot glavne točke Col de Somport, Puente la Reina, kjer se stikajo vse romarske poti v eno in se ta nadaljuje do Santiaga de Compostela. V tem kraju je most (kot že samo ime kraja izpričuje), ki ga je dala zgraditi neka žena, da bi se tako olajšala romarjem pot. Kraj ima tudi zelo lepo cerkev posvečeno sv. Jakobu. Ko so v srednjem veku prihajali romarji do te cerkve in so bili že izčrpani od dolge poti ali celo bolni, so tam lahko dobili odpustek, ki je nadomestil tistega iz Santiaga de Compostela, in se tako vrnili domov. Naša pot se je nadaljevala do Roncisvalle. To je visoka točka, kjer romarji v znak spokornosti pustijo ob Marijini spominski plošči svoj križ, postav-

Roncisvalle. Znamenje, kjer so romarji polagali svoj križ na poti v Compostelo

ljen iz kamenčkov ali zvezan iz lesa, in nato nadaljujejo svojo pot. V večernih urah smo se dobili v Pamploni številni mladi iz vseh krajev. Naj le omenim 5 avtobusov mladine iz Nemčije, 95 Libanoncev (ti so mi povedali, da se je veliko njihovih prijateljev moralo vrniti domov zaradi težkih razmer), pa še Belgijci, Francozi, Poljaki in še in še je bilo mladine od vsepovsod.

V naslednjih dneh smo si ogledali kulturna pričevanja na stari poti proti Santiagu: Estella, Santo Domingo de la Calzada, Burgos, ki ima posebno lepo katedralo, ki izpričuje vso človekovo vdanost Bogu. Ko si človek ogleduje to mogočno katedralo, kar strmi. Da ne omenim katedrale v Leonu, ki predstavlja najlepši primer španske gotike.

(Konec prihodnjič) Romarka

Kralj Zvonimir

Hrvati obhajajo letos 900-letnico smrti svojega prvega kralja Zvonimira, ki je umrl 17. septembra 1089. Svečanosti bodo v baziliki Matere božje pri Kninu, ki je

bila katedrala takratnega škofa, Knin pa je bil prestolnica kralja Zvonimira.

Knin spada sedaj pod škofijo Šibenik, zato je krajevni škof Srečko Badurna izdal posebno okrožnico, v kateri vabi k udeležbi tega jubileja: »Potruditi se hočemo, da naše versko srečanje poteče v proslavljanju Boga, v molitvi za našo sedanjost, v hvalečnosti za dediščino očetov, dostojanstveno in umirjeno,« zaključuje škof Badurna.

Zanimivo je, da so v Kninu v juliju Srbi proslavljali izgubljeno kosovsko bitko in so številni moški nosili srbske šajkače, srbske zastave brez zvezde in slike Slobodana Miloševića. To slavlje je zbudilo veliko protestov med Hrvati in tudi razne incidente.

Blagoslov zvonov za Madagaskar

V nedeljo, 20. avgusta, je skupnost slovenskih vernikov v Spitalu na Koroškem doživela lep misijonski praznik. Na prošnjo misijonarja Rada Sušnika, ki se je rodil kot begunski otrok v Spitalu, so njegovi rojaki v Spitalu sklenili, da kupijo za njegovo cerkev na Madagaskarju in za podružnice šest zvonov, ki bodo vabili ljudstvo k božji službi. Dva dodatna zvonova so darovali dobrotniki iz Slovenije.

Skupno s zvonovi sta bila blagoslovljena tudi dva avtomobila za Madagaskar. Prvi je namenjen sestri Armandi Potočnik, drugi pa misijonarju Jožetu Adamiču.

Letalska nesreča

Na Kubi se je zgodila huda letaska nesreča. Letalo znanke Iljušin je ob izletu strmoglavilo z vsemi potniki; največ je bilo Italijanov, ki so se vračali domov s počitnic. Mrtvih je bilo 125 potnikov in vsa posadka. Za nesrečo je bila kriva huda nevihta.

SSk in bazoviški junaki

»Gre za to, da ustvarimo kraj, kjer lahko počastimo Bidovca, Marušiča, Miloša in Valenčiča na način, ki primerno ustreza njihovi žrtvi. Ta kraj ni pomemben samo za slovensko narodno skupnost, ampak tudi za vse tiste, ki so se borili proti fašističnemu terorju za ideale miru, pravičnosti, svobode in sodelovanja med narodi.«

Tako piše v predstavitvi zakonskega osnutka, ki ga je deželni svetovalec SSK Brezgar vložil pri predsedstvu deželnega sveta in orisal na tiskovni konferenci, ki se je vršila 4. septembra v prisotnosti predstavnikov slovenskega tiska, radia in televizije, bazovskega župnika g. Živica, predsednika Odbora za počastitev žrtev Benedetiča ter predstavnikov SSK v Vzhodnokraški konzultni Močnika in Ozbiča.

Gre za zahtevo, da si deželna uprava prevzame v breme primerno ureditev kraja, kjer so bile štiri žrtve ustreljene 6. septembra 1930 samo šest ur po obsodbi, ki jo je izreklo posebno fašistično sodišče.

Ta zahteva je napisana v obliki zakonskega osnutka, sestavljenega iz dveh členov, v katerem deželni svet pooblašča

deželno upravo, da dodeli primerno denarno vsoto Odboru za počastitev bazoviških junakov. S to vsoto bo Odbor končno lahko uresničil načrt, ki ga je že leta 1978 narisal inž. Janko Košir in s katerim je zmagal na natečaju, ki ga je takrat Odbor razpisal.

Ni prvič, da si deželna uprava prevzame skrb za spomenike v počastitev fašističnih žrtev. Tako je storila že v drugih dveh primerih prav za podobne objekte. Torej je vse odvisno od dobre volje naših deželnih politikov.

Zakonski osnutek svetovalca SSK je bil vložen na predvečer 59. obletnice ustrelitve štirih junakov. Na večer obletnice, kot je običaj od konca vojne sem, je spominska svečanost v bazovski cerkvi v obliki maše zadušnice. Civilna počastitev žrtev je pa na nedeljo ob 15. uri na bazovski gmajni pri spomeniku. Tukaj se cela manjšina pokloni fantom, ki so žrtvovali svoja življenja za ohranitev lastnega naroda.

»KATOLIŠKI GLAS« V VSAKO SLOVENSKO DRUŽINO!

Glasbeni pozdrav izpod Kamniških planin

Župnija sv. Jerneja na Opčinah nas je za letošnjo Jernejevo nedeljo, 27. avgusta, ob praznovanju svojega zavetnika prijetno presenetila, ko je pripravila kot vsako leto lep glasbeni večer. V domačo cerkev je povabila štiri umetnike, ki so se predstavili kot koledniki izpod Kamniških planin. S seboj so prinesli domačo pesem kot čisto studenčnico njihovih voda, ki se stekajo na ljubljansko stran v Kamniško Bistrico in Kokro.

Izpod Kamniških planin vro tudi njihove pesmi, ki že dolga stoletja povezujejo rodove Slovencev na tej zemlji in na teh sončnih planinah. Nekatere od teh je požlahtnil glasbenik, neutrudni narodni delavec ter nekdanji župnik Franc Gačnik, ki sedaj že nekaj let počiva v Stranjah pri Kamniku, kjer je njegov grob vsak dan v znak ljudske hvalečnosti prekrit s svežim cvetjem.

S teh gorskih višav so prinesli svoj planinski šopek domače besede in melodije basist Rok, baritonist Janez, citraš Tomaž in recitatorka Mojca. V več kot enournem sporedu so nam približali svoj umetniški svet v pesmi in glasbi. Zvrstile so se razne ljudske pesmi, med njimi tudi več Gačnikovih melodij, npr. Kadar na nebu ugasnejo zvezde, Ko zacvetijo rože, Kadar rože svoj cvet odpro, Tebe iščejo oči... Tem so dodali rusko pesem Osamljeno doni, Ivanovičevo Davidovo: Ninje odpuščaječi ter črnsko duhovno pesem Stara reka, ki so jo nekoč peli sužnji pri delu.

Rok je v spomin na svojega glasbenega pedagoga in skladatelja Matija Tomca, ki je bil po vojni župnik v Domžalah, zapel njegovo pesem: Marija Jasna Gospa. Janez pa je za konec s svojo lirčno prizadevnostjo interpretiral navzočim Ipančevo melodijo: Iz stolpa sem. Posamezne točke sta povezovala z besednimi vložki domačih pesnikov, med njimi sta bila tudi Kamničana Maister in Balantič, recitatorka Mojca in Janez.

Ves spored je bil lepo pripravljen, umetniško dovršen, pevske točke pa glasovno ubrane in prikupno oblikovane. Navzoči so umetnike nagradili z dolgotrajnim ploskanjem. Rok je zato dodal znano ljudsko pesem En starček je živel, Tomaž pa je na citre zaigral še eno izmed svojih melodij. V imenu župnijske skupnosti se je nastopajočim ob koncu zahvalila Lucija Čač.

Pred seboj smo torej imeli priznane izvajalce, kar so občutili tudi poslušalci. Rok Lap je svoj glasbeno pot začel ob pritrkovanju zvonov sv. Petra v Komeni. Njegovo življenje pa se sedaj odvija med lesarsko komercialno stroko in glasbo. Studiral je solo petje, sodeloval v

številnih zborovskih in solističnih nastopih, zato danes odlično obvlada svoje umetniško izražanje. Pri tem moramo zapisati, da je navdušen planinec in to svoje občutje izraža tudi v petju.

Kamničan Janez Majcenovič se je že v študentovskih letih posvetil solo petju in matematiki, ki mu danes daje profesor-ski kruh. Sodeluje pri raznih zborih in solističnih nastopih. Priznati mu je treba, da njegove lepo zapete pesmi pridobijo simpatije pri mladih in tudi starejših, čeprav matematike nimajo preveč radi.

Rok in Janez sta že četrto stoletja prepelala pri prvem slovenskem društvu »Lira« iz Kamnika, ko se je rodil in odrasel Tomaž Plahutnik, ki so ga kovinarski stroki ugrabile njegove citre. Predal se jim je z voljo in talentom. Danes mojstrsko obvlada ta zahtevni instrument. Tomaž poučuje citre na Kamniški glasbeni šoli ter je član narodno zabavnega ansambla »Slovenija«. Plahutnik je rojen v Stranjah in je zakoreninjen v zemlji svojih prednikov, ki so kmetovali na hribovitih gruntih in pasli na planinskih pašnikih. Vse to življenje in delo pozna mladi Tomaž iz lastnih izkušenj in morda ravno to daje svoj čar glasbeni govorici njegovih citer.

Mojca je zdravnica. Poleg delovnih obveznosti najde tudi čas za delo na kmetiji, kjer se ne ustraši nobenega opravila. Umetniški talent pa ji prihaja najbolj do izraza v igralskem in recitatorskem nastopu. Tako Mojca Zajčeva s svojimi darovi služi ljudem, saj je zvesta rodni grudi in materini besedi.

Kamniškim kolednikom izrekamo pri-srčne čestitke za njihov nastop in jim želimo na njihovi umetniški poti obilo sreče! Hvala za prijetno doživetje.

—ač

44. mednarodni evharistični kongres

Seul na Koreji bo letos sedež 44. mednarodnega evharističnega kongresa. Ta se bo vršil od 4. do 8. oktobra. Zadnja dva dni se ga bo udeležil tudi sv. oče.

Delovni odbor jugosl. škof. konference je za to priložnost izdal posebno poslano-nico na vernike. Odbor priporoča, naj se tiste dni povsod, kjer je mogoče, organizirajo ure molitve in druge pobožnosti v čast sv. Evharistiji. Iz Jugoslavije pa da ne bo odšla nobena posebna skupina, ker je Koreja daleč in ker bi bili s tem združeni izredni stroški.

Zadnje dni se je oglasila kitajska komunistična vlada ter izjavila, da ne bo dovolila letalu sv. očeta, da bi letelo nad njenim ozemljem, naj si poišče drugo pot.

ZCPZ v Dolenjskih Toplicah

Pevski seminar, ki ga že vrsto let prireja sredi avgusta Zveza cerkvenih pevskih zborov, je bil letos v Dolenjskih Toplicah od 13. do 19. avgusta. Kakor prejšnja leta so bili tudi letos dnevi razdeljeni v dopoldanski študijski čas in popoldanski, namenjen ogledu zanimivosti kraja. Tudi dopoldanski je imel dva dela: v prvem so se pevci seznanjali z načini in tehnikami, kako doseči lepo zborovsko petje. Poglobili so znanje o nastavku glasu, o pevskem dihanju, o drži med petjem, o pravilni izgovorjavi, kar se pri naših vajah bolj malo dela. Sledili sta interpretacija in izvajanje štirih zborovskih pesmi. Cerkevno »Budi se dan« Emila Hochreiterja, ki sodi med večje slovenske cerkvene skladatelje, a se pri nas malo izvaja, je lepa in učinkovita skladba, ki jo bodo zbori lahko s pridom uporabili. Druga, »Ljubečih src pozdravi«, je delo samotarja samorastnika Antona Jobsta, avtorja mnogih cerkvenih skladb harmonsko bogatih in polnih čustvenega zanosa. Na področju posvetne glasbe je bil predviden študij ljudske »Čiči nana, Maričica«, ljubke pesmi iz Režije, samotne deželice, kjer nad tisoč let živita slovenska beseda in slovenska pesem. Pevci so se učili skladbo v priredbi Pavleta Merkušja, izvrstnega poznavalca režijanske ljudske pesmi. Tudi druga razporejena skladba, »Teku sem dol po dolini«, ki je priredba ljudske s tomajškega področja, je delo domačega avtorja, Tomajca Viktorja Šonca, čigar življenjska usoda je povezana s samim

Trstom, ker je bil Šonc v letih neposredno pred prvo vojno in po njej, do 1927, ravnatelj šole Glasbene matice v Trstu. Zbor tečajnikov je nastopil tudi na praznik 15. avgusta pri večerni maši v cerkvi pri zdravilišču in na pikniku na Jasi kakih deset minut od toplic, kjer se enkrat tedensko zberejo gostje zdravilišča pa tudi domačini in sosedje.

Glasbeno teorijo in petje sta učila Janez Močnik in Edi Race poleg Zorka Hareja, ki je predvsem predstavil avtorje izbranih pesmi in prikazal njihov kulturni pomen in čas, v katerem so delovali.

Na popoldanskih izletih so si tečajniki ogledali Pletenje, Kostanjevico, nekako obvezno etapo za Primorje, ker ima tam svoja dela in grob slikar Tone Kralj, ki je v težkih letih fašizma s svojimi slikarskimi deli v cerkvah ohranjal na Primorskem slovenskega duha; Novo mesto s stolnico in z znamenito Jakčevo galerijo; Belo krajino, posebej Metliko, Baragov rojstni kraj, in Vinico, kjer smo se posebej pomudili v Župančičevem muzeju, in Turško goro, kjer smo zadnji dan večerjali v značilni dolenjski zidnici.

V redu hrana, postrežba, udobne sobe, ustrežljivo in ljubezno osebje z ravnateljem Jožetom Plutom na čelu. Tržačani so imeli na voljo notranja bazena s termalno vodo, kjer zdravijo predvsem revmatična in kostna obolenja, in dva zunanja plavalna bazena. Vreme je bilo ves čas lepo, toplo podnevi in sveže ponoči.

„Vesela pomlad“ na tekmovanju trinajstih narodov

V Arezzu, rojstnem kraju znamenitega meniha Guida, je bilo od 22. do 27. avgusta že kar 37. mednarodno in 7. državno zborovsko tekmovanje v polifoniji. Obe tekmovanji in festival narodnih pesmi je priredila glasbena »Ustanova Guido d'Arezzo« s podporo teže Toskana in drugih ustanov. Pokrovitelj je bil sam predsednik republike, gmotno težo pa so nosila kar tri ministrstva. Že ta dejstva kažejo na težo, ki jo ima omenjena glasbena prireditel v državnem in mednarodnem merilu.

Tekmovanje 28 zborov iz 13 narodov je potekalo v štirih disciplinah od petih predvidenih. Odpadlo je namreč gregorijansko petje. Ni potrebno posebej poudarjati visoke ravni tekmovanja. Vsak zbor je namreč prišel v Arezzo šele po več pridobljenih zmagah doma. Za peto kategorijo je bil to celo pogoj.

Sem spada naša dekliska pevka skupina Vesela pomlad z Opčin. Večkratne pretekle odlične uvrstitve in zmage v Vittoriju Venetu ter posnetki na kaseti so ji dovolile prisostvovati. Za ostale kategorije pa je zmaga doma neke vrste nepisano pravilo, kajti v Arezzu vsakega čaka dokaj trd kvalifikacijski oreh, katerega letos, žal, ni uspelo zdrobiti dobremu slovenskemu moškemu zboru S. Kosovel iz Ajdovščine.

Visoka raven nastopajočih zblizha razlike in zaostri konkurenco, na katero je treba biti vsestransko pripravljen. Starogrški olimpijski rek, da je namreč »pomembno prisostvovati...« postane tukaj ne tolažilo, pač pa ustvarjalna resničnost.

Pevci se lahko tukaj srečajo s številnostjo in pluralizmom pristopov k zborovski glasbi. Največji osebni napor se sreča z največjo osebno pozornostjo (to nepogrešljivo botro vsake umetnosti) do sebe in drugih, spoštovanje in občudovanje pridobitev in domislic pevovodij in pevcev »od daleč«, ki bi jih drugače nikoli ne srečali.

V tem je bila Vesela pomlad v Arezzu lahko vzor ostalim, kajti večji del časa pred tekmovanjem je posvetila poslušanju ostalih zborov in le majhen kos lastnemu urjenju tik pred nastopom. Tako je letošnji srednji dosežek v hudi konkurenci lahko odlična podlaga za naslednje tekmovanje. Le kdor ima pogum pogledati si z neizprosno resnicoljubnostjo v oči, le ta je zmožen napredovati. To velja še posebej za umetnost, to nevidno deželo človeškega uma, duše in čustev.

Poudarek tekmovanja je bil skoraj v vseh kategorijah na renesančni glasbi. Žal se je dalo ravno na tem občutljivem področju zelo malo učiti od drugih, kajti redki se ji vsaj malo približajo, nihče pa je ne poustvarja.

Je predaleč? Toda napake drugih so lahko za nas pozitivno spoznanje. V glasbi je to ena odličnih poti do znanja, pot dozorevanja. Dekliška skupina Vesela pomlad je tako prvič pogledala v svet odraslih. Bo prestopila prag? Upamo, želimo in pričakujemo, kajti pripravljeni smo, v njihovo moč in zmožnost rasti.

Naj si dovolim na koncu še majhno osebno pripombo na račun tovrstnih glasbenih tekmovanj ali natečajev. Po mojem mnenju izmalitičijo naravo umetnosti,

kajti postavijo jo v areno, na raven gladiatorskih bojev. Sam sem se moral temu vzdušju neprestano upirati, vendar moram priznati, da s pičlim uspehom.

Moje sanje so, uresničiti zbranost in delovni napor brez tekmovalnega topa sodnikov, uperjenega grozeče v nastopajoče, ki naj bi bili poustvarjalci, če jih tekmovanje ne bi maličilo. Vzdušje open-skih pevk sem zato še bolj cenil: pretekle zmage jih niso omamile, letošnje številke ocenjevalcev »derbija« jih glede na preteklost niso potrlle. Lep znak dokajšnje imunosti glasbenega gladiatorskega virusa, obenem pa lep pokazatelj zrelosti pevovodje in pevk. Čestitamo!

Ivan Florjanc

**PODPIRAJTE
»KATOLIŠKI GLAS«!
DARUJTE
V NJEGOV
TISKOVNI SKLAD!**

Skavtske vesti

Tabor slovenskih skavtov in skavtinj.

19. julija se je v Sežani zbralo 33 izvidnikov in vodnic, ki so skupaj z voditelji odpotovali proti Logu pod Mangartom, kjer nas je čakal dvotedenski tabor.

Travnik je po nekaj urah spet zaživel, saj so pred nami taborili novinci roverji in popotnice. Vzdušje je bilo veselo in vsak je bil prepričan, da bo tabor uspel, tudi če sta nam nekajkrat ponagajala vreme... in narava, saj je reka izginila zavoljo suše.

Prve dneve smo namenili zgradbam, tj. postavljanju jambora, vhoda, oglasne deske, oltarja, jedilnice, igrišča ter polic za shrambo. Sledili so krajši izleti, orientacijska igra o spoznavanju okolja, dan izražanja na temo o govorici telesa, športni dan, zamišljen kot starorimska olimpijada, celodnevna vodna igra, dan zbranosti in spomina. Skoraj vsi udeleženci tabora so odšli tudi na celodnevni izlet do koč pod Mangartom, najpogumnejši pa so se povzpeli prav do vrha. Za nekatere je bil to prvi vzpon na tako višino.

Organizirali smo tudi taborni ogenj za vaščane, na katerega smo povabili še tabornike, ki so šotorili v bližini, ter mladinsko skupino iz Loga pod Mangartom. V nedeljo je bil dan obiskov in tisti dan je bilo na taboru res živahno, saj so izvidniki in vodnice staršem razkazali vse, kar se je pokazati dalo. Zadnji dnevi so bili namenjeni prenočevanju izven tabora. Najmlajši si sami postavijo biveke v bližini tabora in tam prespijo, ostali pa lahko odidejo na daljšo turo po dva ali po skupinah z voditeljem. V takih primerih si morajo skavti večinoma pomagati sami in to je zanje res velika preizkušnja.

Zadnji dan smo se pred odhodom zbrali okoli našega jambora, zadnjič sneli zastavo in zapeli Pesem slovesa. Vsak pa je vedel, da ne bo minilo dosti časa, ko se bomo spet srečali in se skupaj spominili na dneve, ki smo jih preživeli v tako tesni povezavi z božjo naravo.

Dobrosrčni Galeb

istega leta. Začasni sedež škofije je bil v Prizrenu.

Čprav je ob prihodu škofa Gnidovca vsaka župnija imela svojega župnika, je verska oskrba župljanov v nekaterih krajih bila popolnoma nezadostna, to pa zato, ker so nekatere župnije bile zelo obsežne in prebivalci v njih močno raztreseni. Prav v tistih časih so tudi začeli prihajati na jug številni državni uradniki, orožniki, razni strokovnjaki, cestni in železniški delavci, profesorji, učitelji. Povečini so to bili ljudje, ki biogeografskim oblastem niso bili po volji in so se jih rešili tako, da so jih poslali na jug. Nekateri so prihajali tudi zaradi mamljivih ponudb, češ da bodo v tistih krajih brezplačno dobili dobra posestva; resnica pa je bila popolnoma drugačna. Vsekakor so prav za te mnogoštevilne priseljenke, povečini katoličane, bili sedaj potrebni duhovniki. Škof Gnidovec je zato hodil po Hrvaški in Sloveniji ter prosil, da bi kateri duhovnik-prostovoljec šel z njim. Toda odziv je bil slab, kajti zaradi neustreznih življenjskih pogojev, pa tudi zaradi skoro stalne življenjske nevarnosti v tistih krajih, nihče ni sprejel njegovega povabila. To je škofa Gnidovca potrla. Vizitator lazaristov ga

Izlet in romanje obenem

Od 21. do 25. avgusta se je vršilo, v organizaciji bazovskega g. župnika Marjana Živca, potovanje preko Celovca na Dunaj in Gradec. Potovanje, ki bi v rokah sleherne turistične agencije ostalo le beganje za hitrimi in redkobesednimi vodiči, je tokrat dalo našim 55 udeležencem izleta možnost, da si dodobra ogledajo najvažnejše zgodovinske in arhitektonske zanimivosti obiskanih mest.

Veliko zaslugu za to nosijo volonterivodiči dr. Vinko Rajšp ter minoritski pater Andrej. Oba sta izvrstna poznavalca zgodovine in umetnosti. Obema naj gre naša topla zahvala.

Na prvem postajališču v Celovcu smo se poleg ogleda svetišča Maria Werth in Minimundusa srečali tudi s stvarnostjo naše slovenske manjšine v Avstriji. Po kosilu v Modestovem domu nam je vzgojitelj Jože Andolšek govoril o naporih, težavah in uspehih koroške študirajoče mladine.

Preko zibelke naše zgodovine — Gospodstva polja in prvega simbola naše neodvisnosti — knežjega kamna nas je pot peljala k svetišču Marijino Celje.

Oazo slovenstva v nemškem Dunaju sta utesila študentska domova Korotan in Koper, ki ju je zgradil pater Tomažič z darovi in prispevki vernikov ter z najetjem posojila. Tu se je naša skupina nastanila.

V teh domovih-hotelih dobe streho in prijazno našo besedo vsi popotniki, predvsem pa slovenski študentje, ki se mudijo na Dunaju. Tridnevno bivanje v avstrijski prestolnici, je tudi tistim, ki so prvič dopotovali v to mesto nudilo zaokroženo sliko veličine tega starega avstrijskega centra.

Dve značilnosti sta nas opozorili na latinski rek »Sic transit gloria mundi«: grobnica cesarjev in Graben, kamor so metali v skupni grob tiste, ki so umrli za kugo.

Bilo je pa tudi veliko točk, kjer si pozabil na ta klic smrti. Veselje se je razlegalo na Dunaj Thurnu, v Praterju, Grinzigu ali na plesišču v ljudskem vrtu.

Četohovska Črna Marija v Kalenbergu ter svetišče Maria Trost v Gradcu so nas navdali z mislijo, kako malenkostno bi bilo stikanje po arhitektonskih in stilnih posebnostih, če ne bi bilo v nas vere, ko vstopamo v hišo Očetovo.

Pet dni potovanja je kajpada malo — veliko je prepuščenega osebnim vtisom, ki so se v teh dneh nakopičili v vsakem udeležencu. Velika sreča je za tistega, ki zna te vtise premleovati v sebi vsaj do naslednjega potovanja.

A. R.

Procesija po ulicah Budimpešte

V nedeljo, 20. avgusta, se je po ulicah Budimpešte razvila procesija v čast sv. Štefana, prvemu ogrskemu kralju. V procesiji so v posebnem relikvijariju nosili desnico sv. Štefana, ki je edina pristna relikvija tega svetnika. Odkar so komunisti na oblasti, je bilo to prvič, da so lahko imeli javno procesijo po ulicah Budimpešte.

V starih časih je bil 20. avgust na Madžarskem državnim in cerkveni praznik, kajti na ta dan so se vsi Madžari spominjali tega svojega kralja. Po vojni pa 20. avgust ni bil več narodni praznik, kljub temu je bil dela prost dan: obhajali so namreč Dan republike.

je takrat opozoril name, in tako je škof takoj prišel k meni, rekoč, naj grem z njim na jug, ker sem tam bolj potreben kot doma v Sloveniji. To je povedal tako, kot da je moje privolenje samo po sebi umevno. Nato me je peljal na škofijo. Tam je padel na kolena pred presenečenega škofa Rožmana in dejal: »Tega mi boste dali. Blagovolite! Rabim ga za naše katoličane, ki živijo na jugu, raztreseni vsepo vsod po škofiji in ki s solzami prosijo duhovnika.«

Škof Rožman se je najprej branil, da pač mora vprašati svoje svetovalce, kaj bodo ti rekli, toda škof Gnidovec ni hotel popustiti, dokler mu škof ni obljubil priporočila za moj odhod. Ob tem me je škof Rožman zaskrbljeno pogledal ter me vprašal, če sploh vem, kam grem. Priznal sem mu, da prav nič, a da sem pripravljen iti, ker je tam velika potreba. Z očetovskim razumevanjem je dejal: »Rad bi škofu Gnidovcu pomagal, ker vem, v kakšni stiski je in kolikšne so potrebe naših vernikov v onih krajih, zato pojdi z božjim in mojim blagoslovom. Če bo pretežko in ne boš mogel obstati, vrni se nazaj. Pri nas so ti vrata v škofijo vedno odprta.«

(dalje)

S TRŽAŠKEGA

Nabrežina

Letošnje praznovanje sv. Roka v nedeljo 20. avgusta ne sme v pozabo. Ubrano večerno pritrkovanje zlasti v nedeljo je ne samo poživilo praznično razpoloženje, ampak tudi vzbudilo željo, da bi se domači moški zopet oprljeli te umetnosti, kajti pritrkovalci so bili iz sosednjih vasi.

Novomašnik Karlo Bolčina je ob 9.45 v spremstvu narodnih noš stopil v okrašeno cerkev ob pesmi domačega zbora: »Praznika svetega, danes radujmo se!«. Dobrodošlico sta mu izrekla Damjan Gerli in domači župnik, nakar je sprejel še cvetlični dar.

S somaševanjem dveh sobratov se je začela slovesna maša v latinskem jeziku. Za glavno misel bogatega govora je novomašnik, v slovenščini in italijanščini, razvil iz evangeljske misli o ločitvi duhov, vrednosti verskih resnic in zlasti o pristnosti krščanskega življenja v današnjem svetu.

Po maši se je razvila tradicionalna procesija po stari vasi ob zvokih naše godbe na pihala, pesmi cerkvenega zbora in pritrkovanju zvonov. Pred cerkvijo je bil postavljen oltar za Najsvetejše, pred katerim smo v dveh jezikih izpovedali svoje prošnje ter prejeli sveti blagoslov. Po zahvalni pesmi smo še dolgo kramljali pod zeleno lipo ob dobrem prigrizku.

Tudi letos smo v večernih urah poslušali spored narodnih pesmi in humoresk ansambla Zvezde z Opčin. Vmes smo občudovali akvarele Andreja Kosiča iz Gorice, ki je imel pri nas razstavo od 16. do 20.

avgusta. Bogat srečolov v korist cerkvene strehe je zaključil naše praznovanje.

Naj povemo tudi, da pade praznovanje svetega Roka v »neroden« mesec, po mnenju današnjih ljudi. Avgusta so namreč vsi v občutju počitnic, izletov, potovanj, športnih srečanj, z eno besedo: odstopnosti! Seveda to ni splošen pojav, za katerega je težko najti ustrezna protisredstva. Pri nas smo si pomagali z župnijskim listom »Srečanje«, s katerim naj bi prepričali ljudi, da se vrnejo za praznovanje farnega zavetnika. Pa tudi številni lepaki ter časopisno in radijsko obvestilo naj bi k temu pripomoglo. Izgleda, da vse to ni bilo zaman.

Dodatki moramo, da je v istem tednu že ustaljeno praznovanje Marijinega Vnebovzeta v Kamnolomih. V večernih urah je namreč na trgu pred železniško postajo maša, govor, srečolov za novo kapelo in sprevod s svečami. Seveda tudi godba in mladinski zbor. Letos je podal globoke misli don Renzo Boscarol, urednik tednika Voce Isontina. Tudi vernikov je bilo lepo število.

Tako je bilo v zadostni meri poskrbljeno za vse župljane, ki so sprejemljivi za verske in kulturne vrednote.

Devinsko-Nabrežinska, zahodno-kraška in zgoniška sekcija SSK prirejata v Zgoniku v soboto, 9. in nedeljo 10. septembra,

NAŠ PRAZNIK

Na sporedu je nastop folklorne skupine »La Clica« iz Doline Aosta, mažoretke iz Bežigrada in politična govora. Oba večera se bo praznik končal s prosto zabavo. Vabljeni vsi Slovenci.

šel tja. Kraji so mi bili pač tuji, ničesar nisem vedel o njih, tudi razmere, v katerih je tam delovala katoliška Cerkev, mi niso bile znane. Vedel sem pač, kot večina drugih, da so ti kraji stoletja bili v turškem suženstvu. Nadalje so o njih pripovedovali mladi fantje, ki so tam služili vojaški rok. Ti so vedeli povedati, kako težko je živeti v tistih krajih bodisi zavoljo nezdravoga podnebja (mnogi so namreč zboleli za malarijo in tifusom), bodisi zaradi stalne življenjske nevarnosti, saj so bili zahrbtni uboji na dnevnem redu.

V gimnazijskih letih sem rad prebiral potopise daljnih dežel. Dijaki smo sanjali o spoznavanju različnih jezikov in kultur, o bratstvu med narodi ter o sodelovanju med njimi. Kasneje sem se med teološkim študijem v Ljubljani pod vplivom odličnih profesorjev-znanstvenikov, pa tudi velikih človekoljubov posebej ukvarjal še z raznimi socialnimi vprašanji, tudi s tem, kako bi bilo treba s krščanstvom pomagati do večjega razvoja zaostali narodom. Imel sem v načrtu, da se bom po maturi s profesorji pogovoril, kako bi svoje sposobnosti najbolje mogel izkoristiti v službi tistih, ki so najbolj potrebni pomoči.

Kosovo in Metohija deželi tragedij

Za razumevanje sedanjega položaja v nekdanji Južni Srbiji je treba iskati vzroke v tragični stoletni preteklosti. K temu naj pomorejo iztrgani koščki iz spominov nekdanjega pastoralnega delavca v škofski škofiji in poznejšega beograjskega nadškofa msgr. Alojzija Turka, ki živi kot upokojeni škof v Sloveniji v Novem mestu. Odlomki so vzeti iz intervjuja v Novi reviji, ki sta ga imela Viktor Blažič in Marjan Bauer. - (Ured.)

NEPREDVIDENI ODHOD NA »OGNJENO ZEMLJO«

Bilo je veliko začudenja med domačimi, znanci in tudi na ljubljanskem škofijskem ordinariatu, ko so zvedeli, da sem se ne-pričakovano odločil za duhovniško delovanje med katoličani v diaspori, v škofski škofiji, kjer je takrat deloval apostolsko goreči in požrtvovalni škof dr. Janez Gnidovec. Dežela, imenovana Južna Srbija, je bila namreč na zelo slabem glasu zaradi življenjskih nevarnosti in kulturne zaostalosti ter težkih pogojev življenja.

Osebnost nisem nikdar razmišljal, da bi

GORIŠKE NOVICE

Slov. center za glasbeno vzgojo

»Emil Komel« - Gorica

Vpis v različne tečaje za šolsko leto 1989-90 bo od 11. do 15. septembra:

- Gorica, Riva Piazzutta 18 (I. nadstr.) od 18. do 19. ure (tel. 533177)
- Doberdob - Stanko Ferfolja, Bratuževa ul. 4 (tel. 78262)
- Standerž - župnijski urad (tel. 21849)
- Števerjan - Mirjam Hlede (tel. 884042)
- Podgora - župnijski urad (tel. 390610).

Poučevali se bodo: klavir, orgle, violina, violončelo, kljunasta in prečna flavta, oboa, klarinet, kitara, harmonika, solo-petje, zborna petje, teorija, solfeggio, harmonija, kontrapunkt, glasbena zgodovina. Če bo dovolj zanimanja, bomo uvedli tudi pouk drugih instrumentov.

Predviden je poseben tečaj za čembalo. Za najmlajše tečaj DO MI SOL.

Rupa-Peč - Izlet pevskega zbora

Tudi letos je pevski zbor Rupa-Peč organiziral lep večdnevni izlet. Tokrat smo se za štiri dni odpravili na Bavarsko.

Odhod je bil v četrtek, 24. avgusta, ob 5.30 zjutraj. Vozil nas je že poznani šofer Rasti, spremljala pa nas je vodička Patrizia, ki nas je že lansko leto vodila po Sinji obali.

S polnim avtobusom smo se tako odpeljali po Kanalski dolini do Trbiža, preko avstrijske meje do Salzburga, nato skozi mejni prehod v Nemčijo in že smo prispeli v mesto Prien ob jezeru Chiemsee. Mesto je zelo turistično, predvsem zaradi pozicije ob tem velikem jezeru, ki so ga Nemci poimenovali Bavarsko morje. Tu si je bavarski kralj Ludvig II. dal zgraditi na največjem otoku grad.

Otok je z lahkoto dosegljiv z motornim čolnom. Po krajšem sprehodu v grajskem parku smo obiskali čudovit grad, ki predstavlja bavarski Versailles. Po tem obisku se je naše potovanje nadaljevalo proti Münchnu. Po prihodu v München smo se naselili v hotelu. Večerjali smo v restavraciji prijaznih Dalmatincev, ki so rade volje prisluhnili naši slovenski pa tudi dalmatinski pesmi. Po večerji se je večina odpravila na sprehod proti središču mesta.

Naslednje jutro smo si ogledali mesto München. V spremstvu lokalne vodičke smo si ogledali središče mesta Marienplatz, Mariensaule, Rathaus (neogotska stavba, poznana zaradi karilona), zaklad bavarskih kraljev, olimpijsko središče ter Nymphenburg, poletno bivališče bavarskih kraljev. Popoldne smo se odpeljali v Dachau, kjer smo si ogledali koncentracijsko taborišče. Spremljala nas je naša Patrizia, ki nam je opisala zgodovino tega groznega kraja, v katerem je tudi mnogo naših slovenskih mož in fantov veliko pretrpelo in mnogi se niso več vrnili domov.

Proti večeru smo se vrnili v hotel, pozneje pa smo se odpravili na tipično večerjo, ki je bila v lepo urejeni pivnici na trgu Marienplatz. Večerjo so sestavljale same tipične bavarske specialitete. Vzdušje je bilo cel večer zelo veselo.

Poleg naše skupine so v pivnici bile tudi druge skupine, med temi neki ameriški gostje, ki so praznovali neki rojstni dan. Tudi mi smo slavljenca počastili s pesmijo »Mnogaja ljeta«. Skupina je navdušeno ploskala, akoravno niso razumeli besedila. Še naprej je donela slovenska pesem, ob koncu pa smo se sklenili v tesno verigo in zapeli mednarodno Pesem slovesa. Pridružile so se nam tudi druge skupine mladih. Tudi na Marienplatzu smo zapeli tako v moški kot tudi v mešani zasedbi. Pripomniti moramo, da se je veliko mimoidočih ustavilo in prisluhnilo našemu petju.

Tretji dan zjutraj smo se z avtobusom odpeljali proti mestu Fussen po cesti Romantischstrasse. Dospeli smo do pravljicno lepega gradu Neuschwaistein, ki ga je v prejšnjem stoletju dal zgraditi kralj Ludvig II. v romantičnem neogotskem stilu. Popoldne ob povratku v München nam vreme ni bilo povsem naklonjeno in zato smo se le za krajši čas ustavili v turističnem mestu Schongau, ki leži ob jezeru, kjer je bavarski kralj Ludvig II. na skrivnostni način izgubil življenje.

Večerjali smo pri gostoljubnih Dalmatincih, ki so se zelo navduševali nad našim petjem, še posebno če smo jim zapeli kako dalmatinsko.

Cetrti dan smo se zgodaj zjutraj, nekoliko otožno, saj smo vedeli, da je to zad-

nji dan, poslovili od mesta Münchna.

Pot nas je tokrat vodila proti Salzburgu. Ob prihodu smo si ogledali grad Helbrun, bogat s parki in zabavnimi vodnimi igrami. Kosilo smo imeli v štirinajstem nadstropju hotela Europa, s katerega smo imeli čudovit razgled na lepi Salzburg.

Po kosilu smo v programu imeli ogled centra mesta, na žalost pa je dež tako lil, da nam je bilo nemogoče stopiti iz avtobusa. Zadovoljiti smo se morali s krajšim ogledom mesta iz avtobusa.

Naš izlet se je tako bližal koncu. Po avtocesti smo vozili proti Italiji in tako pustili za sabo tudi Avstrijo. Ustavili smo se še v Kanalski dolini, kjer je vsak imel priložnost, da se malo okrepča. V Vidmu smo se poslovili od naše prijazne vodičke Patrizie.

Vesela pesem nas je spremljala še naprej do doma. Lepa zahvala organizatorjem za ta nepozabni izlet.

Udeleženka

Čipkarsko tekmovanje

Kot že več let je bilo v Idriji, dne 22. avgusta, tekmovanje čipkaric za vse kraje okrog živorebrnega mesta. Vršilo se je v sredini mesta na Starem trgu. Tekmovanja se udeležujejo tako moški kot ženske. Bili sta dve skupini: otroci in odrasli. Prvi so imeli na razpolago eno uro, odrasli pa eno uro in pol. Vsaka skupina je imela določen vzorec, tekmovalka ga je morala v tem času kar najlepše izvršiti. Med otroci je zmagala po 52 minutah dela Ahlin Monika iz Zirov, med odraslimi pa Ivanka Oblak iz Škofje Loke po 70 minutah. Pohvale vredna je tudi 92-letna Marjanka Vončina, ki ni obiskovala nobene čipkarske šole in se je tega dela naučila pri stari materi, ki je imela 6 let.

Tako vsakoletno tekmovanje je za čipkarice velik praznik in tudi prijetna zabava za ostale, ko gledajo na množične mizice in poslušajo šumenje »klekeljnov«, pa tudi zavzetost udeleženk, ki hitijo na vso moč, da bi prišle med zmagovalke.

Še en duhovniški grob

Na Koroškem je v ponedeljek, 28. avgusta, v Gorenčah umrl dr. Franc Šegula; njegova smrt je bila nepričakovana.

Pokojni se je rodil 10. maja 1922 pri Sv. Andražu v Slovenskih goricah; bil je torej iz mariborske škofije. Ko so Nemci zasedli Štajersko, se je s skupino mariborskih bogoslovcev (M. Jezernik, R. Vodeb, J. Belej) leta 1942 zatekel v Rim, kjer so vsi skupaj našli streho v zavodu Propaganda Fide. Na univerzi Urbaniana je študiral in dokončal bogoslovje in filozofijo. Leta 1948 je bil v Rimu posvečen v mašnika. Kot bogoslovec in pozneje kot mlad duhovnik je med počitnicami zahajal v Kanalsko dolino in na Sv. Višarje; tudi v Gorici je bil ponovno.

V začetku 50. let je prišel na Koroško v dušno pastirstvo in služboval tudi pri Mariji na Zili. Ob koncu 50. let se je vrnil v Rim na univerzo Urbaniana in vršil razne službe. Med drugim je bil uradni pospeševatelj ali promotor Slomškovega procesa za svetnika. V Rimu je pa doživel hud avtomobilski incident in si komaj rešil življenje. Ozdravel je, toda ni bil več nekdanji šegavi Šegula, zato je zapustil Rim in se vrnil na Koroško. Tu je od leta 1983 do 1985 upravljal župnijo Gorenče, nakar se je upokojil. Bil je avstrijski državljani. Pokopali so ga v Gorenčah.

Pokoj njegovi duši.

„Draga 89“

V Marijanišču na Opčinah se je od petka do nedelje vršilo vsakoletno srečanje »Draga«. Poteklo je po programu, ki so ga organizatorji začrtali. Udeležba je bila vse tri dni kar obilna, še večja pa bi bila, ko bi bilo vreme bolj ugodno. Zavoljo hladne temperature in dežja so bila skoro vsa predavanja v dvorani. Ker nismo dobili daljšega poročila, bomo o Dragi kaj več povedali v prihodnji številki.

★

»Blagoslovi«

Tak naslov ima zajetna knjiga, ki jo je pred kratkim izdala in založila Slovenska škofovska liturgična komisija. Drugi vatiškanski cerkveni zbor je naročil prenoviti zakramentale (blagoslove) tako, da bi pri njihovem opravljanju verniki bolj zavestno, dejavno in lažje sodelovali. Očistili naj bi jih vsega tistega, kar je v teku časov naravo zakramentalov in njihov smisel zbrisalo.

Kongregacija za bogoslužje je pripravila »Knjigo Blagoslovov« v latinskem jeziku in jo potrdila 31. maja 1984. Za prevode v narodne jezike morajo poskrbeti škofovske konference, a prevod mora potrditi Apostolski sedež. Slovenski prevod je bil potrjen letos 8. maja.

Knjiga »Blagoslovi« ima tak format kot druge liturgične knjige in se zelo lepo predstavi. V knjigi je 88 blagoslovov in so porazdeljeni na šest poglavij: Blagoslovi v cerkvenem letu; Blagoslovi oseb; Blagoslovi stavb in človekovih dejavnosti; Blagoslovi opreme in predmetov za bogoslužje; Blagoslovi nabožnih predmetov; Razni blagoslovi.

Knjiga »Blagoslovi« zapolnjuje veliko vrzel, ki smo jo duhovniki občutili pri blagoslovljanju, zlasti ljudi in predmetov.

★

Pojav Cobasov

Avtonomne sindikalne skupnosti, znane kot Cobas (Comitati di base), so nastale v prvih mesecih leta 1986 na nekaterih rimskih šolah zaradi nezadovoljstva s politiko vsedravnih sindikalnih zvez in šolskega sindikata SNALS. Kot znano, so v naslednjih letih ti odbori odigrali zelo pomembno vlogo v bojih za novo delovno pogodbo italijanskih šolnikov. S šole se je pojav Cobasov kmalu razširil na področje prevoznitstva in zdravstva. Na vseh teh področjih so se novonastala sindikalna združenja zavzemala predvsem za višje plače zainteresiranih uslužbencev in za priznanje njihove »strokovnosti«. Najnovejši predlog šolskih Cobasov se zavzema za zakon, ki bi zasebnim šolam odvzel kakršnokoli javno finančno pomoč.

Predlog je dokaj čuden in naiven, če pomislimo, da država zasebni šoli nima kaj odvzeti, saj ji ne daje praktično ničesar. Če je leta 1988 država za vsakega dijaka na državnih nižjih šolah potrosila 2.890.000 lir, je za vsakega dijaka, ki je obiskoval enakovredno zasebno šolo, potrosila... 405 lir, za vsakega dijaka državnih licejev 2.197.000 lir, za vsakega dijaka zasebnih licejev pa 57.296 lir. Zadržanje Cobasov je bolj razumljivo, če pomislimo, da so njihovi voditelji v glavnem izšli iz krogov skrajne levice in nekdanjih študentskih gibanj iz leta 1968 in jih torej preveča dokaj laicističen duh.

Kot ugotavlja jezuitska revija »Civiltà Cattolica«, je pojav Cobasov značilen po eni strani za razčlenjeno in zapleteno družbo postindustrijske dobe, kakršna je naša, po drugi strani pa isti pojav razodeva tudi zaskrbljujoči zasuk v smer večjega individualizma, ko vsak zahteva vse in samo zase brez ozira na širše družbene interese. Pojema torej duh vzajemnosti v imenu neke »strokovnosti« in »profesionalnosti«.

Redovni jubileji

Po zaključku duhovnih vaj pri Šolskih sestrah v Trstu, ki jih je vodil frančiškanski provincial p. Miha Vovk, so v soboto 2. t.m. nekatere sestre obhajale svojo jubilej: s. Krescencija Lukač, 60 let redovniških obljub; s. Taroizija Valenčič, s. Izidora Tomšič, s. Mihaela Burger in s. Pija Ožbot 50 let; Doroteja Rupnik in Bernardeta Legović pa 25 let svojega redovnega življenja. Zahvalno mašo je daroval škof L. Bellomi, ki je v izbranih besedah čestital jubilaricam in priporočil vsem gorečo molitev za nove poklice, da bodo lahko nadaljevale svoje poslanstvo med našimi ljudmi na Tržaškem in Goriškem ter povsod drugod, kjer imajo svoje postojanke.

Tudi naš list jim čestita ob teh izrednih življenjskih dogodkih in se sestram zahvaljuje za vse, kar za nas dobrega naredijo.

Kvatrnica na Mirenskem Gradu

Mirenski Grad - Kvatrnica - glavni romarski shod v cerkvi Zalostne Matere božje bo v nedeljo, 17. septembra.

V soboto zvečer pred praznikom, 16. septembra, ob 19. uri sv. maša, ki jo bo daroval ravnatelj orglarske šole v Novi Gorici Lojze Kobal. Poje zbor župnije Kristusa Odrčenika iz Nove Gorice. Po maši procesija z lučkami.

Na praznik, 17. septembra, bodo maše: ob 7. uri peta z govorom, ob 10. uri župnijska slovesna maša, vodi župnik Mirko Zakelj.

Sklepana slovesnost popoldne: ob 15.30 pete litanije Matere božje, ob 16. uri slovesna maša, ki jo vodi glavni urednik »Ognjišča« Franc Bole. Poje zbor župnije Miren.

Priložnost za spoved ves dan.

Širite „Katoliški glas“

Jubilej misijonarja

Na Mirenskem Gradu bo v nedeljo, 11. septembra, ob 16. uri obhajal 60-letnico redovnih obljub misijonski brat Karel Kerševan. Veliko let je misijonaril v Kongu, sedaj živi na Gradu in tam molj za Kristusovo kraljestvo med pagani.

Š. Z. Olympia vabi starše, naj (od 3. razreda dalje) vpišejo svoje otroke na začetniške tečaje odbojke (minivolley). Vadili bodo ob torkih in četrtek. Prvi trening bo v torek, 12. septembra, ob 17.30 v telovadnici Olympie ob Katoliškem domu.

OBVESTILA

Nabirka za naše zavode bo kot po navadi na kvatarno nedeljo, dne 17. septembra. Dušne pastirje prosimo, da to nedeljo nabirko oznanijo.

Alojzijevešče. Vpisovanje v zavod se nadaljuje do 17. septembra. Vpisani gojenci naj pridejo v zavod v ponedeljek, 2. oktobra, po dopoldanskem šolskem puku. Neprijavljenih ne sprejemamo.

V Doberdodu bo v nedeljo ob 9. uri sv. birma. Maševal in birmal bo g. nadškof Bonmarco.

Na Katinari bo v nedeljo, 10. septembra, ob 9.30 sv. maša pri kapelici Kraljice miru. Kapelica je bila blagoslovljena pred 50 leti.

DAROV

Za Katoliški dom: druž. M. Spacapan v spomin na Julko Skvarča 50.000 lir.

Za Katol. glas: K. K. 50.000 lir.

Andrej Pavlin daruje za Katoliški glas 10.000, in za Sv. goro 10.000 lir.

Z. S., Gorica: za Pastirčka 50.000, za patra v goriških zaporih 125.000, za goriško Vincencijevo konferenco 125.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Rezi Kovic namesto cvetja na grob Alme Petjejan 100.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: Armando Škerlavaj v spomin na mamo in strica 50.000; Rosca Verzaro 100.000; Sonja Mahnič-Štrajn 10.000; Angela Škerlavaj-Sferzi ob 44. obletnici smrti očeta Kristjana 20.000; Danilo Danau 50.000; Dora Koron-Gulič namesto cvetja na grob Fani Škerlavaj 20.000; dr. Roberto Bonazza ob poroki 150.000; Peter Rauber ob poroki 150.000; Marija in Ivanka Sosič v spomin na pokojne iz druž. Sosič 50.000; Danica Krevatin ob krstu pravnuka Mateja 30.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Danica Krevatin ob krstu pravnuka Mateja 20.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Banah: Leo Krevatin ob krstu vnuka Mateja 50.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: Nada Stubelj-Ferluga v spomin na brata Alojza in Brunota 10.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor na Opčinah: druž. Kraus v spomin na pok. Milo Škerlavaj-Milič 50.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: namesto cvetja na grob Marije Frančiške Birska nečakinja Rina 50.000; N. N. 20.000 ob zlati poroki Pavle in Marčela Saražin daruje brat Maks Godina 50.000; N. N. 50.000; N. N. 28.000; N. N. 148.000 lir.

Za popravila cerkve v Ricmanjih: ob obletnici smrti dragih staršev Marija in Silvester Slavina 50.000; Marčela Vatovec, Ricmanje v spomin pok. Zorka Berdona 20.000; Pierina Prvatič, Ricmanje v spomin pok. moža Ninota 50.000; družina Berdon, Trebče v spomin pok. Marije Berdon 40.000; M. B., Trst 100.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda Mandića pri Domju: M. in M., Trst v počastitev spomina pok. Nede Mandić 100.000; Mira Bole, Trst v spomin pok. Nede Mandić 70.000; Mara Batistič, Trst 50.000; Marija Kobal 30.000 lir.

Marko in Isabella darujeta v spomin Milana Slokarja: za Marijin dom v Rojanu 100.000, za Sklad Mitja Čuk 50.000 in za misijone 50.000 lir.

Za dela v Marijinem domu v Rojanu: M. O. v spomin svojih rajnih 100.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: Košir 150.000; Pieri 50.000; Marangon 10.000; G. J. 10.000; Braut 20.000; Papis 10.000; Kodrič 10.000; Allegretto 20.000; Doroteja Caharija 10.000; nabirka za rože 418.000; družini Caharija in Pascotto namesto cvetja na grob Marije Caharija 20.000; Buda 50.000; Caharija 50.000; Grilanc 10.000; Čermelj 10.000; Caharija 15.000; ob krstu Lise 50.000; Venier 10.000; Štepančič 10.000; Petelin 40.000; novoporočena Stancich-Venier 150.000; družina Venier 300.000; Kakeš 50.000; Brezigar 100.000; Polivox 50.000; Boschetti 100.000; Logar 40.000; Uršič 20.000; Grilanc 10.000; Terčon 10.000 lir.

Ob tretji obletnici smrti Leopolda Mrak vd. Simčič se Rožica z Mirotom in Alešem s hvalečnostjo spominja drage mame in daruje za cerkev sv. Ivana 50.000 in za Zavod sv. Družine 50.000 lir.

Ob 30. dnevu smrti Julke Skvarča Cilka Kovač za Katol. dom 50.000 in za gobavce 50.000 lir.

Za kapelo v Kamnolomih: Corradi 100.000; Gobbo 100.000; na praznik 15. avgusta 500.000; Morgera 50.000 lir.

Za slovenske misijonarje: P. Š. 100.000; N. N. 1.000.000; K. K. 50.000 lir.

Za misijonarja Ernesta Saksido: N. N., Rupa 50.000 lir.

Za misijone: N. N. 100.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

KATOLIŠKI GLAS

tednik - uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - telefax 533177 - poštni tek. račun: 11234499 poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik Poštn. plačana v gotovini - skupina II/70% Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo (Società Tipografica Cattolica srl - Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318)

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija	40.000 lir
inozemstvo	55.000 lir
zračna pošta	85.000 lir

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpeca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA

Vaš Hotel
34170 GORIZIA - GORICA (ITALY) - CORSO ITALIA, 63
TELEF. (0481) 82166 / 7 / 8 - TELEX 461154 PAL GO I